בששי בשנת שתים לדריוש המלך, [וכתיב]

בשביעי בעשרים ואחד לחדש היה דבר ה' אל חגי

וגו', ואם איתא דמתשרי

מנינן להו בשביעי בשנת

. שלש מיבעי ליה למימר.

שלש מיבעי ליון למימו. ופירק ר' אבהו כורש מלך כשר היה מנו לו כמלכי

ישראל מניסז. ואתקיף רב

מלד כשר מנו לו כמלכי

ישראל מניסן, קשו קראי אהדדי, ^{ל)} וכי פעם מונין

. לו מניסן ופעם מונין לו

לו מניסן ופעם מונין לו מתשרי, דהא הני קראי דקא מפרש רב חסדא

מראיז כי מתשרי מנו

לארתחשסתא והוא דריוש,

והכא קאמרת מניסן מנו

ליה. קשו קראי אהדדי.

עצמו, ושיציא ביתא דנא

עד יום תלתא לירח אדר דהיא שנת שית (למלכו) [למלכות] דריוש

מלכא. ותני עלה באותו

.... באדר לשנה הזמן, כלומר באדר לשנה

הבאה עלה עזרא מבבל

וגלותו עמו. וכתיב ויבא

ירושלם בחדש החמישי

היא שנת השביעית למלך,

ואם איתא דמניסן מנינן ליה קאי באדר בשנת שית, הגיע ניסן הנה נכנסה

שנה שביעית בניסו אחר

עוד נכנסה שנה שמינית, ואם איתא דמניסן מנינן

לדריוש עצמו, בחדש החמישי שנה שמינית

הוא ליה למכתב. ועוד

כל וכר הוא היה מלך כלומר הוא היה מלך כשר, ולו לכורש מנו לו

מניסן כמלכי ישראל, הכא

רריוש. ופרקינן תנא הוא

כורש הוא דריוש הוא ארתחשסתא. מכל מקום

קשו קראי אהדדי. ופריק ר' יצחק לא קשיא כאן

קודם שהחמיץ, כלומר שלש ארבע שנים מנו

לו מניסן, ומשנה ששית

. ולמעלה כיוז שהחמיץ מנו

רב כהנא והא הני קראי

מפרשי דבבניז הבית הוו

עסקי, ומי החמיץ קודם שיבנה הבית, והא כתיב

דמי התם כורש.

כתיב לגבי דריוש

לעיל ב:], ב) [פי' סוף משלום בנין הבית],
ג) [ערכין יג.], ד) מ"י,
בי נמיל,

תורה אור השלם 1. דברי נחמיה בּן חַכּלְיָה וְיְהִי בְּחֹנְישׁ בִּסְלֵיו שְׁנַת עָשְׂרִים וַאֲנִי הָיִיתִי בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה:

נחמיה א א 2. וְיְהִי בְּחֹדֶשׁ נִיסְן שְׁנַת עשְׁרִים לְאָרְתַּחְשַׁסְתְּא הַמֶּלֶךְ יֵיון לְפָנִיי וְאָשָׁא אֶת הַיִּין לְאָרְנָה לֹפֶלֶךְ וְלֹא הָייתִי רַע לְפָנִיי וְלֹא הָייתִי רַע לְפָנִיי

3. בְּיוֹם עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה לַחֹדֶשׁ בַּשְׁשִׁי בִּשְׁנַת שְׁתִּיִם לְדָרְיָוֶשׁ הַמֶּלֶךְיּ: שְׁתִּיִם לְדָרְיָוֶשׁ הַמֶּלֶךְיּ

חגי א טו 4. בְּשְׁבִיעִי בְּעֶשְׂרִים וְאֶחָד לַּחֹנֶישׁ הָיָה דְּבָר יְיָ בְּיַד חָגַי הָנְבִיא לַאמֹר: בְיַד חָגַי הַנְּבִיא לַאמֹר: חני ר א

5. רְשַׁיצִיא בַּיְתָה דְּנָה עַד יוֹם תְּלָתָה לִירָח אֲדֶר דִּי הִיא שְׁנַת שֵׁת לְמַלְבוּת דְּרְיֵוֶשׁ מַלְכָּא:

6. וַיָּבֹא יְרוּשְׁלֵם בָּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי הִיא שְׁנַת הַשְׁבִיעִית לַמֶּלֶךְ: תַשְׁבִיעִית לַמֶּלֶךְ: עזרא ז ח

> —>⊚<− הגהות הב"ח

(h) תופ" ד"ה למנינת כי וקלי בניסן כו וה"ג בירושלמי המיב וכי ושם בירושלמי המיב וכי ושם לחדש וגוי ומני עלה: להדש וגוי ומני עלה: המחשסתה המול הטול היים להי הכים בימיו היה להל א"ה! (ג) בא"ד דשנת שולים לחדש דבתשרי קה להל א"ה! (ג) בא"ד ובמרפה עשרים לחדש דבתשרי קה לפי שהאומות היו שולני מוס: (ד) בא"ד ובמרפה ביוס כי בשת שמים ביוס כי בשת שמים (ו) בא"ד ולמסה בנית דע צבאות אלהיהם: (ו) בא"ד ולמסה בנית בי צבאות אלהיהם!

ובשביעי כל״ל:

ויבא חנני. מירושלים בא שכבר עלו בני הגולה מימות כורש והיו שם בימיו ובימי אחשורוש וארתחשסתא זהו דריוש שאחר אחשורוש שנבנה הבית בשנת שתים לדריוש והרבה נשארו בבבל ונחמיה בן חכליה היה שר המשקים למלך בשושן הבירה: בששי בשנת שחים.

שניהם בנבוחת חגי. נבדה במהרח ולא נמצא כתוב בפסוק שני בשנת שתים אך י"ל שלפסוק של מעלה הימנו קאי שכתוב בו בשנת שתים: כורש מלך כשר היה. כלומר על שם שהיה כשר קראוהו כורש ושמו מעיד עליו לפיכך מנו לו כמלכי ישראל: חדת. דאם מניסן מנינן קשו קראי אהדדי: באותו ומן לשנה הבאה. נשר שביעית היא לו ממה נפשך: וכתיב בעזרא ויבא ירושלם בחדש החמישי היא שנת השביעית למלך. ואי מנו לו מניסן שמינית היא: ועוד. אנן בדריום קיימינן ואת אמרת כורש מלך כשר היה: הוא כורש כו'. אף דריוש שאחר אחשורוש נקרא כורש: החמין. נעשה רשע כבר החמיץ: עזכה כשעלה עזכל: ומי החמיץ. כשעלה והכתיב. באגרת ששלח ביד עזרא לפחות שהיו לו בארץ יהודה: ומה

למנינא אחרינא הוא אמר רב פפא ¢שנת עשרים שנת עשרים לגזירה שוה מה התם לארתחשםתא אף הכא לארתחשםתא וממאי דמעשה דכםליו קדים דילמא מעשה דניםן קדים לא ס"ד דתניא דברים שאמר חנני לנחמיה בכסליו אמרן נחמיה למלך בניסן דברים שאמר חנני לנחמיה בכסליו שנאמר ידברי נחמיה בן חכליה ויהי בחדש כסליו שנת עשרים ואני הייתי בשושן הבירה ויבא חנני אחד מאחי הוא ואנשים מיהודה ואשאלם על היהודים הפלימה אשר נשארו מן השבי ועל ירושלם ויאמרו לי הנשארים אשר נשארו מן השבי שם במדינה ברעה גדולה ובחרפה וחומת ירושלם מפורצת ושעריה נצתו באש אמרן נחמיה למלך בניםן שנאמר יויהי בחדש ניםן שנת עשרים לארתחשםתא המלך יין לפניו ואשא את היין ואתנה למלך ולא הייתי רע לפניו ויאמר לי המלך מדוע פניך רעים ואתה

איגך חולה אין זה כי אם רע לב ואירא הרבה מאד ואומר למלך המלך לעולם יחיה מדוע לא ירעו פני אשר העיר בית קברות אבותי חרבה ושעריה אוכלו באש ויאמר לי המלך על מה זה אתה מבקש ואתפלל אל אלהי השמים ואומר למלך אם על המלך פוב ואם יימב עבדך לפניך אשר תשלחני אל יהודה למלך אם על המלך פוב ואם יימב לפני המלך והשגל יושבת אצלו עד מתי יהיה מהלכך ומתי תשוב ויימב לפני המלך וישלחני ואתנה לו זמן מתיב רב יוסף יבשביעי (בשנת שתים) בעשרים ואחד לחדש ואם איתא בשביעי וכתיב בשנת ליה אמר ר' אבהו כורש מלך כשר היה לפיכך מנו לו בשנת ג' מיבעי ליה אמר ר' אבהו כורש מלך כשר היה לפיכך מנו לו כמלכי ישראל מתקיף לה רב יוסף חדא דא"כ קשו קראי אהדדי דכתיב כמלכי ישראל מתקיף לה רב יוסף חדא דא"כ קשו קראי אהדדי דכתיב ביוש מלכא ותניא יבאותו זמן לשנה הבאה עלה עזרא מבבל וגלותו עמו וכתיב יובא ירושלם בחדש החמישי היא שנת השביעית למלך ואם איתא שנת השמינית מיבעי ליה ועוד מי דמי התם כורש הכא דריוש תנא הוא כורש מלכותו ומה שמו דריוש שמו מ"מ קשיא א"ר יצחק לא קשיא כאן קודם מהחמיץ כאן לאחר שהחמיץ מתקיף לה רב כהנא ומי החמיץ והכתיב מהחמיץ כאן לאחר שהחמיץ מתקיף לה רב כהנא ומי החמיץ והכתיב מהחמיץ כאן לאחר שהחמיץ מתקיף לה רב כהנא ומי החמיץ והכתיב שהחמיץ כאן לאחר שהחמיץ מתקיף לה רב כהנא ומי החמיץ והכתיב

והיא היתה שנת עשרים לכורש הראשון כדאי׳ בתגילה פרק קמא (דף יא:) תלת דכורש וארביסר דאחשורוש ושתים דדריוש בן אסתר ובשלישית בקש נחמיה על בנין העיר ומיהו יש לפרש דקרא כפשטיה דבשנת שתים לדריוש התחילו לבנות הבית ונגמר הבנין בשנת שש למלכותו ולא בנו חומת העיר ושעריה כי אם בנין בית המקדש לבדו והיו נתונים ברעה גדולה ובחרפה לפי שהעכו״ם שש למלכותו ולא בנו חומת העיר ושעריה כי אם בנין בית המקדש לבדו והיו נתונים ברעה גדולה ובחרפה אך בבנין מים שולים אותם עדרים לדריוש שבים לדריוש (ש) ובשביעית בעשרים ואחד אחדש היה דבר הבית לא נמעסקו שכבר היו בנוי: בדין ששרים וארבעה אחדש בששי בשנת שתים ארוכה לחודש בששי ואע״פ שהוא מחלת פרשה ה". תרי קראי נינהו זה אחר זה מיד בנבואה של חגי ואין מפורש שם מה היה בעשרים וארבעה לחודש בששי דבאותו ל"ל דקאי אפרשה קמייתא דכתיב לעיל מינה ויבאו ויעשו מלאכה בבית ה" (ש) אלהיהם כלומר ביום עשרים וארבעה לחודש בששי דבאותו יום התחילו לסתת באבנים ולנסך בעלים (ש) ובשביעית בעשרים ואחד לחדש היה דבר ה" אל חגי לורום להתחוק על המלאכה:

בארתן זמן לשנה הבאה עלה עורא מבבל וגלותו עמו. דהכי מוכחי קראי כדכתיב (שורא ז) ושיניא ביתא דנא לירח אדר וכתיב בתריה דעבדו חנוכת הבית ואחר כך עבדו פסח הי (ואמר) [ואי מניסן מנינן] כשעשה פסח היה שנה שביעית וכתיב בתריה אחר הדברים האלה במלכות ארתחשסתא וכתיב (שם ז) הוא עזרא עלה מבבל וכתיב ויבא ירושלם בחודש החמישי היא שנת השביעית למלך וכתיב (שם) באחד לחדש הראשון הוא יסוד המעלה מבבל והיינו באותו הזמן לשנה הבאה וסמוך לאדר היה ואי מניסן מנינן על כרחך היה שנה שמינית: הרא בורש הוא דריוש הוא ארתחשסתא. שלשתן כתובים בחד קרא לעיל מקרא דושיניא ביתא דנא והכי כתיב ושבי יהודאי בנין ומללחין בנבואת חגי נביאה וזכריה בר עדוא ובנו ושכללו מן טעם אלהא ישראל ומעשם כורש ודריוש וארתחשסתא מלך פרס וכתיב ושיניא ביתא דנא עד יום מלתא לירח אדר דהיא שנת שית לדריוש מלכא: וארתחשסתא על שם מלכותו. ואף כורש הראשון שנקרא ארתחשסתא כדפרישית לעיל כמו כן היינו על שם מלכומו:

לכוביבא אחרינא. לשום מעשה שהיה ובירושלמי דוחה דלעולם ויבא חנני. מירושלים בא שכבר עלו בני הגולה מימות כורש והיו מניסן מניען והאי דקאי בכסליו וקרי ליה שנת עשרים שם בימיו ובימי אחשורוש וארתחשסתא זהו דריוש שאחר אחשורוש

וקאי בניסן כו' (h) בירושלמי גרס התיב ר' ילחק והכתיב ויהי באחת ושש מאות שנה וגו' (בראשית ח) ותני עלה שנת המבול אינה עולה

מן המנין תפתר כר"ח דחמר בתשרי נברא העולם והכתיב (נחמיה ב) ויהי בחדש ניסן שנת עשרים ונאמר (שם א) ויהי בחדש כסליו שנת עשרים תפתר כר"א דאמר כל שנה שלא נכנסו לה ל' יום אין מונין אותה שנה שלימה ופריד והא כתיב ושמות מו ויהי בחדש הרחשון בשנה השנית בחחד לחדש הוקם המשכן וא"ת שנה שלישית היא ולא מנאה אלא שניה ע"י שלא נכנסו לה שלשים יום דחין מונין חותה שנה שלימה כלומר אם תרצה לדחות ששנה שלישית היתה ולא מנאה אלא שניה שלא נכנסו לה ל' יום והכתיב (במדבר י) ויהי בשנה השנית בחדש השני ןבעשרים בחדשן נעלה הענן מעל משכן והא איתא בשתא חמשין יומין ואין מונין אותה שנה שלימה:

שנת עשרים לארתחשםתא המלך יין לפניו. פשטיה דהרא משמע דהאי עובדא דנחמיה בפני ארתחשסתא המלך (כ) היה דהוא דריוש בן אסתר שנבנה הבית בימיו אבל אי אפשר לומר כן דהא בשנת שיתא למלכות דריוש נבנה הבית כדכתיב ושיליה ביתה דנה ובסמוד מייתי לה והך עובדא דהכא בשנת עשרים הוה יי [דכבר היו ישראל בהשקט ובבטחה] ועוד דבסמוך פריך רב יוסף לר' אבהו דאמר מניסן מנינן למלכי ישראל א״כ קשו קראי אהדדי הוה ליה לאקשויי מהאי קרא גופיה דשנת עשרים לחדש (ג) תשרי הח חשיב ולריך לפרש דהכי קאמר קרא שנת עשרים לארתחשפתא דהוא כורש ראשון של פקידת המלך דריוש הביא יין לפניו דהוא דריוש בן אסתר ומעשה הזה בשנה שלישית למלכותו כדכתיב (עורא ד) באדין בטלת עבידת בית אלהא וגו' עד שנת תרתין לדריום מלך פרס ובשנת שלש למלכו דבר נחמיה לפני המלך על חומת ירושלים המפורלת כדכתיב בעזרא

לולה מזה כי רצינו היה גורס חדל דל"כ קשו קרלי אהדדי ועוד דכתיב ושיניל ביתל וכו' ועי' בתוס' כלן ד"ה שנת ודו"ק.

בשביל